

ГЕОРГИ КОНОВСКИ КАПАНЪТ

chitanka.info

1.

Миро зърна отворения прозорец преди седмица. На шестия етаж, почти под корнизата на покрива, гостоприемно отворен. Даже мрежа срещу комарите нямаше.

Тая седмица беше тежка за Миро. Едно че едва намери работа за два дни в малко ресторантче, второ, че последните му пари изтичаха като дъждовна вода в плаващите пясъци на желанията на Нели. По закона на световната гадост точно в сряда беше рожденият ѝ ден и се наложи да потърси заем от вуйчо си. Поне за малък подарък, както отбеляза Нели, любувайки се на златната верижка с малко медальонче. И на Миро му стана някак си студено...

С нея се познаваха от месец. Нели беше красавицата на курса и често на лекции я докарваха я с „Ауди“, я с „Порше“. А веднъж дори лимузина едва зави и влезе в двора на частния ВУЗ. Чичкото-паричко изчака шофьорът да му отвори вратата, после сам заобиколи колата и галантно хвана дръжката от другата страна. Че и ръка целуна на младото момиче — с типичното селяндурско млящене, което допълнително раздражни младежа.

Миро седеше на близката пейка, Нели го забеляза, кимна разсеяно и отмина, снизходително помахвайки с ръчичка на солидния собственик на лимузината, приличащ в момента на Вълка от филмчетата на Дисни — блестящи очи, увиснало чене, едва ли не изплезен в екстаз език...

Но това беше преди Коледа. А малко след това Нели стана гадже на Миро. И той не разбра как се случи всичко. Имаше купон в някакви приятели, покани я, танцуваха, тя помоли да я придружи до квартирата ѝ, той остана...

И ето — цял месец...

Нели живееше в апартамент, специално нает от баща ѝ — доста известен по жълтите страници търговец. Така че Миро този месец наем не плащаше. И за храна не мислеше — Нели имаше нещо като абонамент в близкия голям ресторант, по една случайност на баща ѝ.

Тя не се задълбаваше да пресмята кое колко ѝ струва — дори водеше често със себе си групичката, която по обяд ѝ беше под ръка. В ресторанта само сервираха, а кому, колко... Миро предполагаше, че и баща ѝ даже няма представа за тия харчове...

Но Нели обичаше подаръците. И не какви да е. На рождения ѝ ден едно момче от групата — старателен зубър, ѝ подари книга със стихове. Нели погледна красивата корица, разгърна страниците, метна половин око на изящните рисунки, остави книгата в далечния ъгъл на старинния скрин и каза хладно:

— А, тоя ли... Май беше в конспекта за първи курс...

Това беше в сряда, в събота книгата още стоеше в неголямото антре...

Така че — на Миро му трябваха пари. Много пари...

И реши — мечка страх, мен не... Започна да се оглежда внимателно. Ясно му беше, че пари с труд някъде няма как да изкара. Едно че безработни много, второ... Второ — за двадесетте си житейски години добре беше разбрал — от работа се става гърбат, не богат... И че щастieto не е в парите — с тях се купува...

Ето защо видът на отворения прозорец запали искра във вече потъмняващите ъгълчета на душата му. Не го затварят — явно никой не живее там. Но не е празен апартамент — вешцото се перде беше бяло и показваше определени грижи за жилището. А шестият етаж... Не е лесна работа. Обаче — Миро предното лято беше се писал алпинист и заедно с една група такива аматьори с претенции за професионализъм, беше работил по изолацията на няколко сгради. И сега щеше да използва опита — въже около комина, спускане надолу — скатът не беше рязък, а и корнизът беше къс, така че направо щеше да увисне едва ли не до прозореца. Натам — лесно. Прибира каквото има и...

Цялата седмица се стараеше да си намери работа край сградата. Така — пътем да погледне, да се запознае по-подробно с обстановката. С радост се увери, че на долния етаж вечер не светваше лампа. Значи нямаше кой да го чуе, ако стъпи по-твърдо или изпусне нещо. Идеално място...

А за кражбата...

Миро отдавна не беше идеалист. Още в пети клас разбра, че светът се дели на успели и неуспели. И успехът се измерва в пари.

Родителите му бяха обикновени хора — живееха на ръба. Не страдаха от немотия, но и не можеха да си позволят излишни неща. Като пътувания по света, почивка дори на Беломорието, нови мебели...

А всички, за които той беше чувал — бяха успели с погазване на уж всеобщите правила. Да, хората не го казваха гласно, но и тихите приказки носеха информация за бързо мислещото момче...

Поради което той още в осми клас си беше определил целта на живота — да има. Да забогатее. А после ще мисли какво да прави...

Нели му харесваше — хубавичка, тъничка, палава...

Но най-важното беше баща й. Миро не си правеше илюзии за вечна любов, камо ли за вечна вярност. Нели си беше Нели — Ева в голямата градина, грабеща алчно ябълките, нагриваща ги и търсеща още по-сладки...

Така че — Миро трябваше да бъде на ниво поне известно време. Поне до очакваната с надежда евентуална среща с баща й. За която Нели намекна преди два дни. А това беше знак...

Затова тая вечер отиваше с колата на приятелчето си Николай към спалния квартал на града. Паркира на два блока разстояние и внимателно извади от багажника сака с навитото вътре въже. Преметна го небрежно през рамо, пресече малката кална градинка, заобиколи локвите на паркинга пред зданието и влезе вътре. Сутринта беше минал тук, напъхал една топлийка във външната ключалка и, както очакваше, вратата беше оставена отворена — чак след ден или два живущите тук щяха да се разберат кой да сложи нов патрон.

Асансьорът го свали на петия етаж. Оттам — пеша. На шестия внимателно се послуша. Централният апартамент беше тоя с отворения прозорец, в левия живееха двама пенсионери, които още в осем гасяха лампите. Дали им се спеше, дали пестяха — не го интересуваше. А десният за късмет беше на млади хора — дисководещ и сервитьорка в нощния бар. Знаеше — ще се появят чак призори...

Металната стълба към покрива спусна леко. После се изкатери безшумно, вдигна капака и бутна напред си сака. Натам — въпрос на техника. Стегнат хубав възел около бетонния комин, внимателно спускане надолу — до петия етаж...

И — започна бавно, внимателно да се спуска...

Всичко беше премерено точно. Опря крака на перваза на прозореца, присви се, наклони се напред и леко скочи през отворения

прозорец...

— Е, най-последно — каза някой в мрака...

2.

Миро застина. После рязко се опита да се изправи, но усети нещо твърдо да се опира в бузата му. Студено, като тръба... Оръжие...

— Недей, а... — каза спокойно гласът. В тъмната стая почти нищо не се виждаше. Само голям куп от нещо се очертаваше върху мътно бялата стена. Това явно беше човекът с оръжието...

— Какво искаш? — едва отрони Миро. Внезапно му стана студено, езикът му като че изтръпна. — Извинявай... Много извинявай... Не знаех, че някой живее тук...

— Именно — доволно каза гласът. — Това трябваше да мислиш. И да очакваш обир без свидетели...

Миро усети, че краката му изтръпват в тая неудобна поза — свит след скока, леко подпрял ръце в пода, втренчил поглед нейде напред, не смеещ да завърти дори главата си...

— Добре, предавам се — каза той. — Предавам се... Мога ли да стана? Обещавам — няма да бягам, няма да мръдна дори, докато дойде полицията...

Оня отсреща се поусмихна — усети се по внезапно ободрения тон.

— Че кой ще вика полиция? Досега трябваше да вдигна тревога, да се разкрещя. Или просто да те застрелям — в рамките на самоотбраната...

— Ама аз нямам оръжие...

— Имаш, имаш... Ей го до мен — пистолет, с който си стрелял. А после ще се появят и отпечатъците ти...

Миро усети — това беше глас не на нормален човек, изненадан от крадец. Нито на страж на реда. Това беше гласът на убиец, играещ си с жертвата и забавляващ се със страха й...

— Няма да стрелям!

— Ти вече стреля — повтори онзи. — На стената има дупка, в нея е куршумът... Абе, всичко си има. Ще улесним следствието...

— Защо? — изтръгна се вопъл от гърдите на младежа...

— А защо не? Ти обикаля тук няколко дни. Гледа, мери, нагласява се. Реши да ме обереш? Добре... Но не успя? Ами... Логично е да получиш възмездието... Навремето аз...

— Кой сте вие? — изстена младежът.

— Е, те това е важното. Кой съм аз... И защо ти направих тоя капан...

За секунди настъпи тишина. После гласът се обади:

— Вдигни нагоре ръцете... Право нагоре... Така... — и Миро усети как мека, но здрава връзка стяга ръцете му.

— Сега седни — продължи онзи в тъмното. — И слушай...

Тялото на младежа се отпусна малко, но главата му беше като в менгеме. Какъв е тоя? Луд? Какво иска? Да го убие?

— Светлина не очаквай. Не ти е нужна. Слушай само... Аз, момче, бях като теб. Не ти се вярва, убеден си, че ти си единствен и неповторим, че си най-най-умният на тоя свят, че можеш всекиго да излъжеш или убедиш в нещо... Е, и аз бях така... Мога да кажа — тарикат! Много разтропан, както викахме по мое време. Не ми се работеше, а пари винаги са нужни на човека. Като не може с труд — има и други начини. Най-трудният — кражбите. По-леки — далаверки, мошеничества... Пробвах с тях, но ми беше скучно. Твърде лекомислени са хората — очакват от другите това, което те биха направили. Аз не им вярвам, дебна за измама, те приемат всяка моя дума като светата истина... Направих няколко удара, но... Вълнение няма... И тогава тръгнах по обири... Абе, беден беше народът, малцина имаха в домовете си хубави неща — пари, злато, скъпоценности. Най-вече партийни и стопански шефове. Бързо ги откривах — необходимо е само да се вгледаш в очите им и веднага се отварят като стара, разлепена книга. После — малко дебнене, търпеливо изчакване, бърз удар. И — в гардероба, в бельото, зад нелепо копие на някоя известна картина, под телевизора... Вземаш и изчезваш...

Бях неуловим. Няколко пъти аха да ме хванат, но... Късмет ли, тяхната глупост ли, обаче милиционерите не можеха да ме спипат. А и защо да им се давам? Затворът ми беше скучен — прекалено систематизиран, крадците — простички хорица, действащи грубо и без мисъл...

Така — допреди няколко години. Когато останах в колата си. Просто един надрусан идиот се заби в багажника. То — добре, че той стана на мръвки. Рязаха колата, наложи се да отрежат главата му, за да я извадят... Но и моите крака отрязаха...

Пари имам, жилища имам, документите ми са на няколко имена. Мога да си почивам и наслаждавам на остатъка от живота... Обаче, вие ме дразните... Вие — младите пръцльовци, дето смятате, че животът ви трябва да е цветя и рози, както викаха навремето мадамите... И смятате, че всичко, което искате — трябва да го получите...

Е, затова устройх капана...

Ти не забеляза ли, че на прозореца на кухнята всеки ден се появява нова лампа с цветен абажур. Днес беше червен. Което трябваше да подсказе — има някой, не е безопасно. Не обърна ли внимание, че върху комина на покрива е сложен плакат със зло куче? И още знаци съм наслагал. Преди две седмици идва един като теб. Но явно засече сигналите, помисли хубаво... А после повече не се появи...

— Но аз само... — промълви Миро.

— Ти, само ти... Горделив, наперен, самоуверен... Падна в капана... Сега, ако искам...

— Моля ви, недейте... — гласът му премина в плач...

— Ще помисля... Защо да ти прощавам? Явно добър крадец от теб няма да стане, за добър човек... не съм се наемал да превъзпитavam млади телета...

В стаята настъпи тишина. Миро импулсивно повтаряше молитва, чута някога от баба му. Нещо за хляб наш насущний, ама молитва...

— Добре...

Младежът вдигна стреснат глава...

— Ще те пусна да си вървиш... Но — не през вратата! Не искам комшиите да виждат непознати тук, не искам да ме обсъждат... Въжето е на прозореца. Успял си да слезеш — ще се качиш. Колко му е...

Миро не смееше да мръдне.

— Обаче, после го откачи от покрива, внимателно слез, гледай да не те забележат... И — забрави за дома ми! Забрави!

Младият човек се заля с благодарности...

— Давай, давай... Не помисляй дори за миг нещо да направиш...
Разбра ли?

Миро не спираше да повтаря благодарностите. Отиде до прозореца, повдигна леко пердето. Въжето висеше отпуснато, краят му лежеше върху перваза...

— Благодаря ви!

— Тихо, тихо... Махай се...

Момчето хвана въжето, отпусна се на ръцете си... И усети как някаква сила го блъска в гърдите... Тялото му политна назад, а после... После земята започна бързо да се приближава. Последното което видя, беше превъртащият се във въздуха пистолет, стигнал до долу успоредно с него...

Човекът горе погледна към проснатото тъмно тяло.

— А трябваше да го очаква...

След което леко, почти пеейки на меките си колелца, количката му се отправи към вратата. Натам беше познато — асансьора, долу го чака колата с немногословния шофьор. И нов апартамент — отново в някои от кварталите-спални...

Докато се появи младеж, искащ да е богат, защото смята, че е най-умния и можещ човек на Земята...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.